

**sygn. akt II Ka 223/20**

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 16 grudnia 2020 r.

**Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny**, w składzie:

<b>Przewodniczący</b>	-	sędzia Jacek Klęk
<b>Protokolant</b>	-	staż. Magdalena Tomczyk

przy udziale pełnomocnika (...)Skarbowego w (...) (...), po rozpoznaniu dnia 16 XII 2020 r. sprawy **A. P. (1)** oskarżonego o czyn z art. 107§1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s., na skutek apelacji obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z 14 września 2020 r. w sprawie II K 72/20,

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;
2. Zasądza od A. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa:
  - a) 2.000 (dwa tysiące) złotych tytułem opłaty oraz
  - b) 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania odwoławczego.

## UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 223/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o		
1. <b>CZEŚĆ WSTĘPNA</b>			
1.1. <b>Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>			
Wyrok Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z 14			

września 2020 r. sygn. akt II K 72/20.			
<b>1.2. Podmiot wnoszący apelację</b>			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
<b>1.3. Granice zaskarżenia</b>			
<b>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<b>1.1.2. Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli	

	mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
<b>1.4. Wnioski</b>				
#	uchylenie	#	zmiana	
<b>2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</b>				
<b>1.5. Ustalenie faktów</b>				
<b>1.1.3. Fakty uznane za udowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.1.1.				
1.1.4. <b>Fakty uznane za nieudowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. <b>Ocena dowodów</b>				
1.1.5. <b>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. <b>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b>				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
3. <b>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH</b>				

<b>ZARZUTÓW i wniosków</b>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Podniesione przez skarżącego zarzuty mają charakter mieszany. Sąd dokonał usystematyzowania ich i w pierwszej kolejności odniesie się do zarzutów obrazy przepisów postępowania i zarzutów wadliwie zakwalifikowanych jako błąd w ustaleniach faktycznych (tirét 3. i 4. zarzutów).</p> <p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj.</p> <p>1) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w wyniku niezgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego analizy dowodów, w tym szczególności treści umów przedłożonych w toku postępowania przez oskarżonego łączących go ze</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

spółką, której prezesem był A. P. (2), oraz dokumentacji księgowej zawartej w aktach sprawy w kontekście całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie, co doprowadziło do przyjęcia przez Sąd, iż oskarżony urządził gry hazardowe, podczas gdy dokumentacja zebrana w sprawie potwierdzą wersję zdarzeń przedstawioną w wyjaśnieniach A. P. (1);

2) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez uznanie iż umowa przedłożona przez oskarżonego w postępowaniu sądowym jest niewiarygodna w sytuacji, gdy co prawda stwierdzono, że nie znajduje się na niej podpis A. P. (2), niemniej nie ma żadnego obiektywnego dowodu, który wskazywałby, że A. P. (1) wiedział, albo mógł się o tym dowiedzieć,

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a polegający na przyjęciu, że:

a) oskarżony nie potwierdził, iż powierzchnia wynajmowana przez niego na stacji w (...) została dalej podnajęta, a złożone do akt dokumenty księgowe są jedynie pozorne, w sytuacji gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż wskazane wyżej dokumenty są wiarygodne i wraz z umowami podnajmu stanowią o podnajęciu powierzchni innemu podmiotowi a zarazem o niewinności oskarżonego,

b) zeznania Ł. K. (1), gdy z treści jego zeznań można wywnioskować, że oskarżony utrzymywał stosunki gospodarcze z A. P. (2) i rzeczywiście rozliczał się z zawieranych z nim umów, co świadczy o prawdziwości wyjaśnień oskarżonego.

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za



zasadny, częściowo  
zasadny albo  
niezasadny

Skarżący powołuje się w swojej argumentacji co do wiążącej mocy zawartej umowy na zeznania Ł. K. (1), z których to wynika, że A. P. (2) podpisywał w trakcie swojej działalności tego rodzaju umowy, ale nie podpisał tej konkretnej oraz w oparciu o zeznania T. P.. Ten drugi świadek jednak w swoich zeznaniach nie przekazał informacji o zawieraniu umów, lecz oznajmił jedynie, że doszło do jednego spotkania oskarżonego z A. P. (2) w 2017 r. (styczeń lub luty według pamięci świadka), tj. już po okresie, w którym zaistniał czyn przypisany oskarżonemu (k. 204v - 205).

Trzeba przy tym podkreślić, że obrona odwołując się do zeznań Ł. K. zupełnie pomija fakt, że Sąd uznał je w całości za niewiarygodne. Skarżący przy tym nie kwestionuje słuszności tak dokonanej oceny

Sądu, co uniemożliwia też kontrolę instancyjną we wskazanym przez niego kierunku. Skoro Sąd I instancji przyjął jego zeznania za niewiarygodne, wówczas trudno Sądowi zarzucać, że tych zeznań przy swoich rozważaniach nie uwzględnił, chyba że skarżący taką ocenę Sądu kwestionuje. W niniejszej sprawie do takich konkluzji dojść nie można. Skarżący co prawda podniósł zarzut obrazy art. 7 k.p.k. ale nie odniósł go wprost do oceny zeznań Ł. K., w tym w szczególności nie wskazał dlaczego ocena Sądu meriti miałaby być oceną dowolną. Jednocześnie Sąd Okręgowy z urzędu nie dopatrył się w tym zakresie błędów rozumowania. Ocena tych zeznań dokonana przez Sąd nie budzi wątpliwości, albowiem świadek jest powiązany rodzinnie z oskarżonym, a razem z A. P. (2) (którego zeznania również uznano za niewiarygodne) i oskarżonym (wielokrotnie skazywanym w tego

rodzaju sprawach) byli uczestnikami nielegalnego procederu urządzania gier hazardowych na automatach wbrew przepisom ustawy. Miał on zatem interes w składaniu zeznań korzystnych dla oskarżonego, a tym samym dla siebie. Warto też wskazać, że Ł. K. wielokrotnie zasłania się niepamięcią, a co do okoliczności, w jakich dochodziło do spotkań A. P. (1) z A. P. (2) podał, że nie jest mu znana treść rozmowy pomiędzy nimi – poza ogólną wiedzą, że przedmiotem tych rozmów był najem lokali (k. 205-v). Stąd też i tak przy równie ogólnikowych zeznaniach trudno wyciągnąć z nich pozytywne dla oskarżonego okoliczności. To jednak i tak w świetle braku podważenia oceny wiarygodności świadka dokonanej przez Sąd Rejonowy stanowi o istocie niemożności uwzględnienia przedmiotowego zarzutu.

Warto zaznaczyć, że skarżący

bagatelizuje  
nieautentyczność  
podpisu A. P. (2)  
na umowie z 02  
września 2016 r.  
(nie kwestionując  
jednocześnie w  
apelacji tej oceny  
dokonanej przez  
biegłego)  
stwierdzając jedynie,  
że o tej okoliczności  
sam oskarżony nie  
musiał być  
świadomy.  
Zapomina jednak, że  
oskarżony składając  
wyjaśnienia na  
rozprawie po  
złożeniu do akt  
sprawy  
przedmiotowej  
umowy (k. 143v)  
kategorycznie  
stwierdził „Ta  
umowa była  
podpisana podczas  
jednoczesnej  
obecności mojej  
osoby i najemcy”.  
To oznacza, że na  
tym argumentację  
można skończyć,  
albowiem skarżący  
stawia  
rozstrzygnięciu  
kolejne zarzuty w  
oparciu o założenie,  
że do zawarcia  
umowy podnajmu  
pomiędzy A. P.  
(1) a A. P.  
(2) w rzeczywistości  
doszło i była ona  
skuteczna – co  
odnosi się także  
i do zarzutu z  
ww. pkt 3. Tak  
naprawdę nietrudno  
przyjąć, że stanowiło

to jedynie wybieg na wypadek problemów prawnych. A to wskazuje na pełną świadomość nielegalności działania po stronie oskarżonego. Jednocześnie nieautentyczność podpisu jest istotą sprawy, albowiem to właśnie wskutek braku jego zbadania przez biegłego, sprawa trafiła do ponownego rozpoznania. Zmienia to bowiem możliwość przyjęcia świadomości oskarżonego co do nielegalności swego działania, o czym więcej poniżej. Zresztą warto zaznaczyć, że obrona w swojej argumentacji zdaje się stawiać sprzeczne zarzuty. Z jednej strony posługuje się zawartą pomiędzy oskarżonym a A. P. umową jako potwierdzającą, że oskarżony nie urządzał gier hazardowych, a z drugiej strony wskazując na nieautentyczność podpisu na niej podkreśla, że nie ma dowodu, aby A. P. (1) miał o tym wiedzę. To właśnie stanowi dowolność oceny zgromadzonego materiału

dowodowego, bowiem wbrew twierdzeniom obrony materiał przedstawia sytuację w zgoła odmienny sposób, przy czym, o czym skarżący zdaje się zapominać, nie jest koniecznym tzw. „złapanie oskarżonego na gorącym uczynku”. Wystarczy, jeżeli konsekwencją swobodnej, a więc rzetelnej i spójnej oceny dowodów jest konkluzja w postaci możliwości przypisania sprawcy odpowiedzialności za dany czyn zabroniony, bowiem obalenie zasady domniemania niewinności „oznacza stwierdzenie winy w znaczeniu procesowym, a więc uznanie, że oskarżony jest sprawcą czynu (dowodowe przypisanie sprawstwa) oraz winy w znaczeniu materialnoprawnym, która oznacza spełnienie warunków poniesienia odpowiedzialności karnej (por. D. Świecki, Wina..., s. 5 i n.) (D. Świecki pod red., Kodeks postępowania karnego. Tom I.

Komentarz aktualizowany LEX/el 2020)". Dopiero w sytuacji kiedy Sąd w oderwaniu od zgromadzonego materiału dowodowego lub w sposób uznaniowy lecz nielogiczny dokonuje jego oceny, wątpliwości związane z domniemaniem niewinności mogą zostać przyjęte. Zgromadzony materiał dowodowy takich wątpliwości nie dostarcza. Należy przy tym podkreślić, że także wyjaśnienia oskarżonego zostały uznane za niewiarygodne, co obrona zdaje się zupełnie pomijać, poprzestając na gołosłownych twierdzeniach o konieczności „dania im wiary” ze względu na zgromadzony materiał dowodowy. Sąd Okręgowy nie będzie tutaj powielał pełnej argumentacji Sądu I instancji, którą całkowicie aprobuje, jednak nie trudno doszukać się sprzeczności zgromadzonego materiału z twierdzeniami oskarżonego. Poczynając od omawianego wyżej problemu

nieautentyczności podpisu, a skończywszy na opieraniu obrony na powiązaniach między osobami zaangażowanymi w nielegalny proceder, jak choćby ww. świadkowie prowadzi do konstatacji, że wyjaśnienia oskarżonego mijają się z prawdą praktycznie w każdej istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, co słusznie dostrzegł Sąd rejonowy i co aprobuje Sąd Okręgowy.

Obrona próbując wskazywać na niewyczerpanie znamion przestępstwa po stronie oskarżonego, tzn. że jego działania nie stanowiły przestępstwa, a jednocześnie podnosi nieświadomość oskarżonego, co do ich wyczerpania jako okoliczność nieumyślności działania, co samo w sobie stanowi fundamentalną sprzeczność. Oskarżony i w większości istotnych elementów zasłania się niepamięcią lub niewiedzą, co należy uznać to



<p>za przyjętą linię obrony, niewytrzymującą konfrontacji z materiałem dowodowym, zarówno dokumentowym, jak i zwłaszcza osobowym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana poprzez uniewinnienie ew. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Przedstawione przez skarżącego argumenty nie mogły zostać uwzględnione, a tym samym doprowadzić do rozstrzygnięcia zgodnego ze zgłoszonym żądaniem. Trzeba przy tym podkreślić, że zgłoszenie żądania uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania wymaga wykazania</p>		

<p>okoliczności z art. 437§2 zd. 2 k.p.k. czego skarżący zdaje się nie dostrzegać.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że A. P. (1) poprzez zawarcie umowy najmu powierzchni lokalu działał umyślnie z zamiarem (w celu) urządzania gier hazardowych wyczerpując swym zachowaniem znamiona czynu stypizowanego w art. 107 § 1 k.k.s. w sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności z przedstawionych dokumentów oraz wyjaśnień oskarżonego wynika, iż w czasie objętym zarzutem A. P. (1) działał w przeświadczeniu, że na podnajętej dla innego podmiotu powierzchni prowadzona będzie działalność zgodna z obowiązującym prawem i nie miał zamiaru choćby ewentualnego urządzania gier</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	hazardowych w rozumieniu art. 107 § 1 k.k.s.		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Co do błędu w zakresie nieskutecznego przypisania wyczerpania znamion art. 107 k.k.s. – już na wstępie dokonywanej analizy skarżący zastrzegł, że oskarżony nie będąc prawnikiem nie śledził na bieżąco zmian w przepisach, poprzestając na zapewnieniu innej osoby – strony umowy (kontrahenta). Nie ma więc mowy o tym aby przyjąć, że oskarżony co najmniej z zamiarem ewentualnym nie dopuścił się zarzucanego mu czynu. Tym samym rozpada się też linia obrony poprzez (wybiórcze) uznanie przez obronę wyjaśnień oskarżonego za zgodne z prawdą. Oskarżony prowadząc działalność gospodarczą,</p>			

niezależnie od  
własnych  
umiejętności,  
wiedzy oraz  
świadomości  
prawnej, powinien  
dopilnować  
zgodności z prawem  
zawieranych umów,  
a w razie wątpliwości  
– skorzystać z usług  
profesjonalisty, co  
stanowi oczywisty  
koszt działalności  
gospodarczej.  
Okoliczności  
podawane przez  
obronę, jak  
poprzestanie na  
zapewnieniach  
drugiej strony  
umowy,  
przedstawiają się  
nie tylko jako  
niewiarygodne, ale  
wręcz skrajnie  
lekceważące  
obowiązujący  
system prawa  
określający m.in.  
zakres obowiązków  
prowadzącego  
działalność  
gospodarczą na  
własne ryzyko i to  
w sposób całkiem  
świadomy po stronie  
oskarżonego. Jak  
wynika zresztą z  
załączonych akt  
innych spraw  
toczących się  
przeciwko  
oskarżonemu, jego  
aktywność będąca  
przedmiotem oceny  
w niniejszej sprawie  
nie była  
jednostkowa, zatem  
to po jego stronie

istniała konieczność  
zapewnienia  
zgodności  
prowadzonej  
działalności z  
prawem. Trudno  
zatem nie uznać,  
aby nie doszło  
do wyczerpania  
znamion  
przestępstwa.  
Zebrany materiał  
dowodowy wprost  
wskazuje, że  
oskarżony  
przewidywał  
możliwość  
popelnienia czynu  
zabronionego i  
godził się na  
następstwa.  
Jednocześnie nie  
trudno zauważyć, w  
ślad za  
argumentacją Sądu  
I instancji, że  
pierwsza kontrola w  
lokalu w (...) miała  
miejsce 13 września  
2016 r., o czym  
oskarżony szybko się  
dowiedział od P.  
B.. Kolejna kontrola  
miała miejsce 28  
października 2016  
r., a w tym  
czasie do trafiły  
nowo postawione  
przez oskarżonego  
automaty. Nawet  
w sytuacji, gdyby  
oskarżony był przed  
datą pierwszej  
kontroli zupełnie  
nieświadom  
niezgodności z  
prawem swojego  
działania, to wyniki  
i informacje o  
pierwszej kontroli

powinny wywołać natychmiastową reakcję. Oskarżony nie może się zatem zasłaniać nieznajomością przepisów, które złamał. Co więcej, oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie negował, że jest właścicielem przedmiotowych automatów do gier, mimo otrzymania 18 listopada 2016 r. odpisu postanowienia prokuratora o zatrzymaniu automatów do gier 26 października 2016 r. Trudno więc przyjąć, aby nie zdawał sobie konsekwencji z własnych działań i pozostawał w nieświadomości nielegalności swojego postępowania.

Wniosek

Zmiana poprzez uniewinnienie ew. uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

# zasadny  
# częściowo zasadny  
# niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za

<p>zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Przedstawione przez skarżącego argumenty nie mogły zostać uwzględnione, a tym samym nie mogły skutkować rozstrzygnięciem zgodnym ze zgłoszonym żądaniem zmiany wyroku. Oczywistym jest przy tym, że nawet właściwie skonstruowany i słuszny zarzut błędu w ustalaniach faktycznych podniesiony przez obrońcę, z racji art. 442§1 k.p.k. nie uzasadnia uchylecia wyroku i przekazania sprawy sądowi meriti.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu A. P. (1) kary 200 stawek grzywny po 100 zł każda stawka, bez uwzględnienia przez Sąd I instancji, przy wymiarze kary – w zakresie ilości orzeczonych stawek dziennych grzywny – właściwości i warunków osobistych oskarżonego oraz ustalonych w sprawie okoliczności</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>łagodzących jak choćby ustabilizowany tryb życia, a także nadanie zbyt małej wagi innym okolicznościom łagodzącym jak choćby niekaralność oskarżonego w dacie popełnienia czynu.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Trudno się zgodzić, aby orzeczenie kary grzywny w dolnych granicach ustawowego zagrożenia było rażąco niewspółmierne. Art. 107 k.k.s. przewiduje, że sprawca odpowiadający za urządzenie lub prowadzenie gier hazardowych wbrew ustawie podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie. W konsekwencji, zdaniem Sądu kara najłagodniejszego rodzaju wymierzona w wysokości 200 stawek dziennych (w uzasadnieniu skarżący wskazuje</p>			



na nieorzeczoną w sprawie karę 120 stawek), a więc odpowiadająca nieco ponad  $\frac{1}{4}$  maksimum ustawowego dla tego rodzaju kary w realiach niniejszej sprawy nie może być uznana za niewspółmierną.

Należy uwzględnić rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przepisanego oskarżonemu przestępstwa skarbowego, polegającego na urządzeniu gier hazardowych na automatach losowych bez wymaganego zezwolenia.

Uwzględnić także motywację oskarżonego. Trzeba przy tym pamiętać, że sposób zachowania się oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, a zwłaszcza sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu (kwestia karalności) jednoznacznie przemawiają na niekorzyść oskarżonego.

Konkludując – w ocenie Sądu wymierzona

oskarżonemu kara 200 stawka dziennych w żadnym aspekcie okoliczności z art. 12§2 k.k.s. i art. 13§1 k.k.s. nie może być uznana za niewspółmiernie surową.		
Wniosek		
Zmiana poprzez złagodzenie kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Przedstawione przez skarżącego argumenty Sąd uznał za chybione, a w konwencji nie stwierdził potrzeby ingerowania w wymiar kary.		
4. <b>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b>		
4.1.	Nie ujawniono.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		

**ROZSTRZYGNIĘCIE****5.  
SĄDU  
ODWOŁAWCZEGO****1.7. Utrzymanie  
w mocy wyroku  
sądu pierwszej  
instancji**

5.1.1.

Przedmiot  
utrzymania w mocy

Wyrok Sądu  
Rejonowego w  
Zduńskiej Woli z 14  
września 2020 r.  
sygn. akt II K 72/20.

Zwięźle o powodach  
utrzymania w mocy

Przedstawione przez  
skarżącego  
argumenty oraz  
zarzuty nie mogły  
stanowić podstawy  
do wzruszenia  
rozstrzygnięcia Sądu  
I instancji.  
Okoliczności  
popelnienia czynu  
i aktywny w nim  
udział oskarżonego  
nie budzi  
wątpliwości, zaś  
wymierzona kara  
odpowiada swą  
dolegliwością  
stopniu winy, a także  
stopniu społecznej  
szkodliwości czynu.  
Przed wszystkim  
rozstrzygającym dla  
przypisania  
oskarżonemu

<p>sprawstwa było powiązanie nieautentyczności podpisu na umowie z wyjaśnieniami oskarżonego oraz zeznaniami świadków. W tym aspekcie bez trudu należy przyjąć, że oskarżony urządził gry hazardowe bez wymagane zezwolenia, zaś okoliczności czynu i jego zachowanie wymagały odpowiednio surowej sankcji karnej.</p>			
<p>1.8. <b>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>			
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>1.9. <b>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>			
<p>1.1.7. <b>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</b></p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. <b>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>			
1.10. <b>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<b>6. Koszty Procesu</b>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	<p>Zgodnie z treścią art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636§1 k.p.k. – z uwagi na to, że przedmiotem postępowania odwoławczego była wyłącznie nieuwzględniona apelacja wywiedziona na korzyść oskarżonego, Sąd Okręgowy obciążył A. P. (1) kosztami postępowania, które stanowią:</p> <p>a) 2.000 zł ustalonej w oparciu o art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych opłata;</p> <p>b) 20,00 zł z tytułu zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego (wyłącznie ryczałt za doręczenia w postępowaniu odwoławczym).</p>	

7. <b>PODPIS</b>	
SSO Jacek Kłęk	